

ΤΙ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΤΗΝ «ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΠΡΟΚΛΗΤΙΚΟΤΗΤΑ»;

Σχέδια και φαντασιώσεις του ελληνικού κράτους για την Ανατολική Μεσόγειο

Ανεξάρτητες δικαστικές αποφάσεις για τα ελληνοτουρκικά

Κάπου ένα χρόνο πριν, το Μάιο του 2016, η Εισαγγελία της Αθήνας αντιμετώπισε ένα παράξενο αίτημα. Η οικογένεια ενός Τούρκου πιλότου που είχε σκοτωθεί όταν το αεροπλάνο του «κατέπεσε κατά τη διάρκεια αναχαίτισης», ζητούσε τη δίωξη του Έλληνα πιλότου που είχε επίσης εμπλακεί στο επεισόδιο. Η αντιμετώπιση της υπόθεσης από την ελληνική δικαιοσύνη έγινε ακολουθώντας τις «προβλεπόμενες διαδικασίες»:

Αμέσως κινήθηκε η προβλεπόμενη διαδικασία και απεστάλη έγγραφο στο υπουργείο Εξωτερικών, προκειμένου να κριθεί αν η ικανοποίηση ή μη του αιτήματος δικαστικής συνδρομής ασκεί ή ενδέχεται να ασκήσει στο μέλλον επιρροή στις σχέσεις της Ελλάδος (sic) με τη γείτονα. Μετά την απάντηση του υπουργείου Εξωτερικών προς την Εισαγγελία της Αθήνας, όπου διατυπωνόταν σαφής θέση επί του ερωτήματος, συνεκλήθη το Συμβούλιο Εφετών της Αθήνας. Με απόφασή του, η οποία εκδόθηκε μετά τη συνεκτίμηση όλων των στοιχείων της υπόθεσης, οι δικαστές γνωμοδότησαν υπέρ της απόρριψης του αιτήματος (...)¹

Προφανώς επρόκειτο για μια υπόθεση μάλλον δευτερεύουσα. Και όμως, ακόμη και σε αυτή τη μάλλον δευτερεύουσα υπόθεση, η ανεξάρτητη ελληνική δικαιοσύνη χρειάστηκε να συμβουλευθεί το ελληνικό Υπουργείο των Εξωτερικών προτού υποβάλλει την ανεξάρτητη κρίση της.

Αν αναφερόμαστε σε αυτό το ξεχασμένο γεγονός που κάποτε εμφανίστηκε στα «ψιλά» των εφημερίδων, είναι γιατί μπορεί να μας δώσει να καταλάβουμε τους όρους με τους οποίους προσφάτως αποφασίστηκε η μη έκδοση των «οκτώ στρατιωτικών» στην Τουρκία: όχι με κίνητρο τον ανθρωπισμό των ελληνικών δικαστηρίων, όπως έσπευσαν να μας πληροφορήσουν οι απανταχού υπερασπιστές των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων», αλλά όπως όλες οι σχετικές υποθέσεις: έπειτα από έγκριση του ελληνικού Υπουργείου των Εξωτερικών.

Ας σκεφτούμε λίγο παραπάνω το ζήτημα: Οκτώ αξιωματικοί του τουρκικού στρατού, πρώτα συμμετείχαν σε αποτυχημένο πραξικόπημα και έπειτα εγκατέλειψαν την τουρκική επικράτεια με ελικόπτερο, λες και ήταν τίποτα μνημονιακοί του 2012. Οι «οκτώ αξιωματικοί» κατέφυγαν στην Ελλάδα, όπως άλλωστε έκαναν και τουλάχιστον εκατό άλλοι παρόμοιας προέλευσης και παρελθόντος τους τελευταίους έξι μήνες. Εντός της ελληνικής επικράτειας, όλοι αυτοί έτυχαν «ανθρωπιστικής προστασίας», όχι γιατί οι Έλληνες δικαστές αποφάσισαν να επιδείξουν την «ευαισθησία» που ως γνωστόν δεν επιδεικνύουν σε καμία άλλη περίπτωση, αλλά γιατί αυτή είναι η στρατηγική του ελληνικού Υπουργείου των Εξωτερικών.

Μάλιστα· προσέχτε μην πνιγourιαστείτε καθώς το διαβάσετε, αλλά για μια φορά ας υποψιαστούμε ότι το ελληνικό Υπουργείο των Εξωτερικών δρα ακολουθώντας συγκεκριμένη στρατηγική. Αν το σκεφτεί κανείς, η υποψία μας δεν είναι και τόσο εκτός πραγματικότητας: τα Υπουργεία των Εξωτερικών, ελληνικά, τουρκικά, ή ο,τιδήποτε άλλο, ούτε παιδότοπος για ευαίσθητους είναι, ούτε θέατρο του αυθορμητισμού. Δουλειά των Υπουργείων των Εξωτερικών είναι να υπολογίζουν και να σχεδιάζουν μακρόχρονες στρατηγικές για τις «εξωτερικές σχέσεις» του κράτους τους. Δη-

λαδή δεν είναι και τόσο παράξενο να υποθέσει κανείς ότι το ελληνικό Υπουργείο των Εξωτερικών και μαζί η ελληνική δικαιοσύνη δεν κυριεύθηκαν από ξαφνικό κύμα αλληλεγγύης προς τους αποτυχημένους πραξικοπηματίες καραβανάδες. Ας το υποθέσουμε: Κάπου υπάρχει σχέδιο για τις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Το σχέδιο είναι παλιό. Είναι αυτό το παλιό σχέδιο που εκφράστηκε και στην περίπτωση των «οκτώ αξιωματικών».

Σχέδια για τα ελληνοτουρκικά

Φυσικά, δεν υπάρχει λόγος να πιστέψει κανείς ανθρώπους σαν κι εμάς όταν λέμε ότι το ελληνικό κράτος έχει σχέδιο για τα ελληνοτουρκικά και ότι αυτό το σχέδιο εξελίσσεται εδώ και πάνω από δέκα χρόνια.

Ευτυχώς όμως, υπάρχουν και άνθρωποι σε αυτή τη χώρα που κάτι παραπάνω ξέρουν από εμάς και κατά καιρούς αναφέρονται σε κάποιου είδους «σχέδιο». Ένας τέτοιος άνθρωπος είναι ο πρώην Υπουργός Εξωτερικών, Πρωθυπουργός και διάφορα άλλα, Αντώνης Σαμαράς. Πολύ πρόσφατα, αυτός ο ειδικότατος αμερόληπτος πατριώτης χρειάστηκε να συνοψίσει το έργο του. Όσον αφορά την πλευρά αυτού του έργου που είχε να κάνει με τις ελληνοτουρκικές σχέσεις, είχε να πει τα εξής:

η κυβέρνηση μας είναι η πρώτη που ανέδειξε το θέμα [της ΑΟΖ και των υδρογονανθράκων] και το προώθησε αποφασιστικά. (...) τον Σεπτέμβριο του 2012 «σταματήσαμε» την Τουρκία, που είχε αρχίσει να... εκχωρεί «οικόπεδα» από την ελληνική ΑΟΖ νοτίως του Καστελλόριζου. Αργότερα, τον Νοέμβριο του 2014 συμφωνήσαμε στο Κάιρο, με Κύπρο και Αίγυπτο, να οριοθετήσουμε οι τρεις χώρες από κοινού -χωρίς την Τουρκία- την ΑΟΖ μας. Πράγμα που αποτελεί την πρώτη «έμπρακτη ακύρωση» των τουρκικών διεκδικήσεων στην περιοχή, από «τρίτη» χώρα (την Αίγυπτο). Η πλήρης ανακήρυξη της ΑΟΖ χρειάζεται μεγάλη προετοιμασία για να γίνει σωστά. (...) Να άλλη μία προσπάθεια που δεν συνεχίστηκε μετά...²

Δηλαδή το ελληνικό κράτος έχει κάποιου είδους σχέδιο για τις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Το σχέδιο είναι η χρήση της «ειδικής σχέσης» με την Κύπρο και η συμμαχία με οποιονδήποτε πιθανό εχθρό της Τουρκίας βρίσκεται πρόχειρος στην Ανατολική Μεσόγειο με απώτερο στόχο να εξασφαλισθεί η ελληνική κυριαρχία στη θαλάσσια περιοχή νότια της Τουρκίας, προφανώς «χωρίς την Τουρκία». Αντίθετα όμως με ό,τι υποστηρίζει ο Αντώνης Σαμαράς, όλα αυτά δεν είναι δικές του ιδέες. Η ανακάλυψη της «ΑΟΖ» και των «πετρελαίων» της Ανατολικής Μεσογείου, μαζί και οι προσπάθειες σύναψης «τριμερών σχέσεων» με όποιον βρεθεί πρόχειρος από τον γαλαξία των δικτατοριών ανατολικά της διώρυγας του Σουέζ, ξεκίνησαν από την Άνοιξη του 2010, όταν ο Γιώργος Παπανδρέου αποφάσισε να χρησιμοποιήσει το λιμάνι του Καστελλόριζου για να μας πληροφορήσει ότι το ελληνικό κράτος είχε χρεοκοπήσει. Το Καλοκαίρι που ακολούθησε, το ελληνικό κράτος μας πληροφόρησε ότι υπάρχει ένα πράγμα που το λένε «ΑΟΖ»

ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ

(
μακροσκελε
ίσα πόψεις μ
ε μικρούλες
φωτό
)

Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ, 2010-2017

1. Η ανακάλυψη, Άνοιξη του 2010

και ένα άλλο πράγμα που το λένε «υδρογονάνθρακες». Επίσης ανακάλυψε τις «τριμερείς συνεργασίες» με την Αίγυπτο και το Ισραήλ.

Φυσικά όλα αυτά δεν έγιναν κατά τύχη. Είναι κινήσεις που ξεκινούν από την κατάσταση των παγκόσμιων διακρατικών ανταγωνισμών.

Σχέδια για τον παγκόσμιο πόλεμο

Ο Νίκος Κοτζιάς, άνθρωπος που με κάποιο αριστερό τρόπο βρέθηκε στη θέση του Υπουργού των Εξωτερικών δίχως να τον έχει ψηφίσει κανένας, εδώ και μήνες αποκαλεί την Τουρκία «νευρική δύναμη». Σύμφωνα με αυτή την ωραία ιδέα που αναπαράγεται μέχρι εμετού από τα ελληνικά ΜΜΕ, η Τουρκία, επειδή αντιμετωπίζει «οικονομικά προβλήματα» και μαζί προβλήματα στα νοτιοανατολικά της σύνορα, είναι λογικό να προσπαθήσει να «εξάγει την κρίση της στο Αιγαίο».

Παραμύθια δηλαδή, και μάλιστα παραμύθια του είδους που δεν αντέχει ούτε την πιο πρόχειρη εξέταση. Στην πραγματικότητα, το τουρκικό κράτος δεν αντιμετωπίζει απλώς «κάποια προβλήματα» στα ανατολικά του. Από το 2003 και την αμερικανική εισβολή στο Ιράκ, το τουρκικό κράτος αναγκάζεται να εμπλακεί όλο και βαθύτερα στις «μεσανατολικές υποθέσεις», όχι γιατί χρειάζεται να «εξάγει» κάποια «οικονομική κρίση», αλλά γιατί η διάλυση της Μέσης Ανατολής απειλεί όλο και περισσότερο την ίδια του τη συνοχή. Από το καλοκαίρι που μας πέρασε, ο τουρκικός στρατός έχει εισβάλλει στη βόρειο Συρία και διεξάγει κανονικό πόλεμο με τα όλα του! Οπότε για ποιον ακριβώς λόγο θα ήθελε το τουρκικό κράτος να ανοίξει ένα νέο μέτωπο, σε άλλη περιοχή, με ένα επιπλέον κράτος; Πώς ακριβώς θα εξασφαλιστεί η τουρκική συνοχή πολλαπλασιάζοντας τις πολεμικές εμπλοκές και επεκτείνοντάς τις από τη Συρία στο Αιγαίο και από τη στεριά στη θάλασσα;

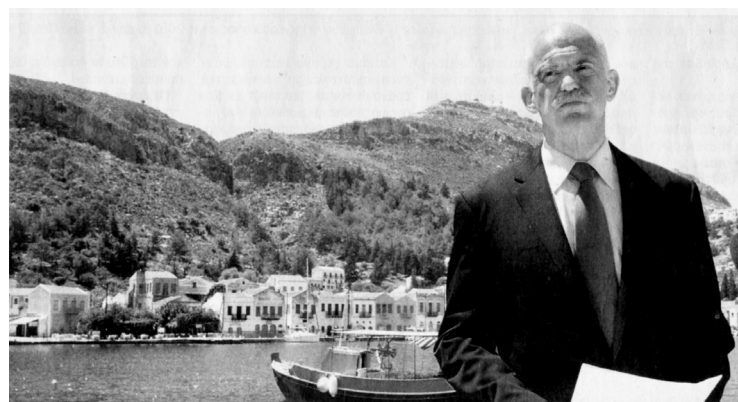
Αυτό που συμβαίνει είναι το ακριβώς αντίθετο: αν υπάρχει κάποιο κράτος που αντιμετωπίζει πραγματικά «οικονομικά προβλήματα» στην περιοχή, αυτό δεν είναι άλλο από το ελληνικό κράτος που, ως γνωστόν, έχει χρεοκοπήσει από το 2010 και έκτοτε ονομάζει την όλη υπόθεση «κρίση δημόσιου χρέους». Αν υπάρχει κάποιο κράτος στην «ευαίσθητη περιοχή μας» που αντιμετωπίζει «οικονομική κρίση» και πολύ θα ήθελε να την «εξάγει», αυτό δεν είναι άλλο από το ελληνικό κράτος. Πόσο μάλλον που ο βασικός αντίπαλος, ο γνωστός και ως «προαιώνιος εχθρός», ήταν δεδομένο από το 2003 ότι θα αντιμετωπίσει προβλήματα εσωτερικής συνοχής και θα αναγκαστεί να εμπλακεί σε συγκρούσεις στο νοτιοανατολικό του κομμάτι.

Η στρατηγική που περιέγραψε για χάρη μας ο Αντώνης Σαμαράς, δηλαδή η θαλάσσια περικύκλωση του τουρκικού κράτους μέσω συμμαχιών και δημιουργίας τετελεσμένων, ενόσω αυτό αναγκάζεται να εμπλέκεται όλο και βαθύτερα στο μεσανατολικό σφαγείο, καταστρώνεται από το 2003 και εφαρμόζεται δημοσίως από το 2010. Αντίθετα με όσα ισχυρίζεται ο Αντώνης Σαμαράς, «η προσπάθεια», καθόλου δεν εγκαταλείφθηκε από την «αριστερή κυβέρνηση» που ανέλαβε να μας σώσει από τους κακούς το Γενάρη του 2015.

Η «τουρκική προκλητικότητα» και ποιος την προκαλεί

Για να έρθουμε και σε ένα παράδειγμα που έχει γίνει προσφάτως της μόδας, η εκ νέου ανακάλυψη του ξεχασμένου βράχου των Ιμίων καθόλου τουρκική πρωτοβουλία δεν ήταν. Ακριβώς το αντίθετο: τον Ιανουάριο του 2015, αμέσως μετά την εκλογή της «αριστερής κυβέρνησης», ο νέος υπουργός Άμυνας κύριος Καμμένος θεώρησε καλό να ντυθεί τσολιάς ή ότι ντύνονται αυτοί οι άνθρωποι όταν είναι να κάνουν μεγάλη μαλακία, να ανέβει σε ένα ελικόπτερο, να τυλίξει ένα στεφάνι με γαλάζιο πανί και να το πετάξει στα Ίμια, τάχα για να τιμήσει τα προηγούμενα μιλιταριστικά καραγκιοζιλίκια της δεκαετίας του '90. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, η μοναδική πολιτική οντότητα (λέμε τώρα...) που χρησιμοποιούσε «τα Ίμια» για επετειακούς λόγους, ήταν οι Έλληνες νεοναζί μαφιόζοι.

Στη φαντασία των Ελλήνων πατριωτών, το επεισόδιο των Ιμίων είχε λήξει με κάποιου είδους παγκόσμια παραδοχή ότι ο βράχος ανήκει στο ελληνικό κράτος.

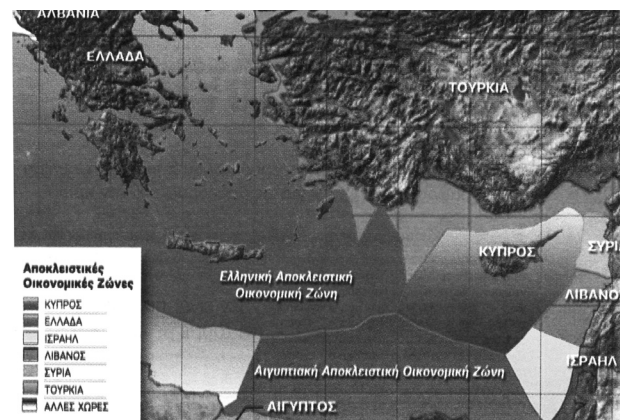
Στις 23 Απριλίου του 2010, ο Γιώργος Παπανδρέου επέλεξε το λιμάνι του Καστελόριζου για να ανακοινώσει τη χρεοκοπία του ελληνικού κράτους. Παρότι μετά από αυτό όλοι τον έλεγαν μαλάκα, η επιλογή του Καστελόριζου δεν ήταν τυχαία. Το ελληνικό κράτος προσπαθούσε, κατ' αρχήν συμβολικά, να ανοίξει το ζήτημα της «Ανατολικής Μεσογείου», δηλαδή την προσπάθεια δημιουργίας τετελεσμένων στις θαλάσσιες ζώνες νοτιοανατολικά της Τουρκίας, δίχως τη συμμετοχή της Τουρκίας.

2. Οι αρχικές προσπάθειες, Καλοκαίρι του 2010

Στους μήνες που ακολούθησαν, το ελληνικό κράτος άρχισε να αναζητά συμμαχίες μεταξύ όλων των πιθανών και απίθανων αντιπάλων της Τουρκίας στην Ανατολική Μεσόγειο. Αλλά οι ελληνικές προσπάθειες προσέκρουσαν στις αραβικές εξεγέρσεις, κατά τη διάρκεια των οποίων διάφοροι έως πρότινος αξιοσέβαστοι συνομιλητές βρέθηκαν σε χαντάκια. Εδώ επίσκεψη του Έλληνα πρωθυπουργού στη Λιβύη και συνάντηση με κάποιον ξεχασμένο τύπο. Θέμα η ΑΟΖ και ζητήματα «εκπαιδευτικής συνεργασίας». 9 Ιουνίου του 2010.

3. Η εικόνα του κόσμου, Καλοκαίρι του 2010

Ενώ εκείνες οι πρώτες προσπάθειες εξελίσσονταν, οι Έλληνες τηλεθεατές εξοικειώθηκαν με την εικόνα της Ανατολικής Μεσογείου ως ελληνικής λίμνης. Η όλη υπόθεση ονομάστηκε «ΑΟΖ» και «υδρογονάνθρακες» και απεικονίστηκε με χάρτες όπως ετούτος εδώ. Η ιδέα ότι όλη η θάλασσα της περιοχής του πλανήτη που ξεκινάει από την Κέρκυρα και καταλήγει στον Λίβανο ανήκει στην Ελλάδα, δεν θεωρήθηκε καθόλου προκλητική.

4. Συμμαχίες με όποιον βρίσκεται πρόχειρος, 2012-2014

Οι αραβικές εξεγέρσεις πνίγηκαν στο αίμα και νέοι δικτάτορες εμφανίστηκαν στα κράτη της Ανατολικής Μεσογείου. Οι ελληνικές κυβερνήσεις που διαδέχτηκαν τον Γιώργο Παπανδρέου συνέχισαν την πολιτική αναζήτησης συμμάχων. Το σκεπτικό εκτέθηκε πρόσφατα από τον Αντώνη Σαμαρά: ο καθορισμός της ιδιοκτησίας της θαλάσσιας περιοχής νότια της Τουρκίας, «δίχως την Τουρκία». Αλλά αυτό δεν είναι πρόκληση. Το ζντο είναι από τη συνάντηση του Έλλνα πρωθυπουργού με τον στρατηγό Σίσι, Νοέμβριος του 2014.

5. Η αριστερά στην εξουσία

Ναι, τελικά δεν είχε ντυθεί τσολιάς. Η πρώτη δουλειά του Πάνου Καμένου μετά που έλαβε τρία τοις εκατό στις εκλογές και πήρε για βραβείο την πολιτική ηγεσία του στρατού, ήταν να πάρει ένα ελικόπτερο και να πάει να πετάξει ένα στεφάνι στο γαμώβραχο των Ιμίων. Η κίνηση φάνηκε τότε γραφική. Στην πραγματικότητα αναιρούσε ένα status quo είκοσι ετών που συνοψιζόταν με τη φράση «ούτε πλοία, ούτε στρατός, ούτε σημαίες». Ήταν 30 Ιανουαρίου του 2015 και όλα αυτά δεν ήταν καθόλου προκλητικά.

6. Η αριστερά κι άλλο στην εξουσία (θα ξεράσουμε)

Η προσπάθεια καθορισμού της ιδιοκτησίας της θάλασσας νοτίως της Τουρκίας δίχως τη συμμετοχή της Τουρκίας, δεν είναι καθόλου προκλητική. Αντιθέτως είναι μάλλον αριστερή, γι' αυτό και μπορούσε να συνεχιστεί απρόσκοπτα και από την αριστερή κυβέρνηση. Εδώ ο Έλληνας Πρωθυπουργός ξανά με τον στρατηγό Σίσι. Αυτό το ζντο είναι ένα χρόνο μετά το προηγούμενο, Αύγουστος 2015.

Στην πραγματικότητα από την άλλη, το ελληνικό και το τουρκικό κράτος είχαν συμφωνήσει από κοινού να αφήσουν τον γαμώβραχο στην ησυχία του. Μάλιστα η κατάσταση του βράχου από την 31^η Ιανουαρίου του 1996 και μετά, είχε περιγραφεί με τη φράση «No Ships, no Troops, no Flags», δηλαδή «ούτε πλοία, ούτε στρατός, ούτε σημαίες» και παρέμεινε έτσι για είκοσιένα χρόνια, μέχρι το εναέριο πέρασμα του Καμμένου/τσολιά εν έτει 2015.³

Ένα μεγάλο μέρος της σκόπιμης σύγχυσης που περιβάλλει τις «τουρκικές προκλήσεις» είναι σύγχυση μεταξύ συμβολικών συμβάντων, μικρών προβοκατσιών και κρατικής στρατηγικής. Ο Καμμένος ντύνεται τσολιάς και πετάει στεφάνια σε απευθείας μετάδοση, όταν το ελληνικό υπουργείο εξωτερικών θέλει να μάθουμε και οι υπόλοιποι κάτι από την εξελισσόμενη αντιτουρκική στρατηγική του. Η αναγνώριση οκτώ Τούρκων πραξικοπηματιών ως πολιτικών προσφύγων χρησιμοποείται για την εξασφάλιση ελληνικού «ηθικού πλεονεκτήματος», φυσικά μόνο στο εσωτερικό της χώρας.

Οι στρατηγικές που εξελίσσονται εν τω μεταξύ, είναι πολύ λιγότερο δημόσιες και πολύ περισσότερο ουσιώδεις. Από το 2015 και μετά, παρά την «αλλαγή κυβέρνησης», το ελληνικό κράτος συνέχισε τις προηγούμενες προσπάθειες σύναψης «τριμερών συνεργασιών» στην Ανατολική Μεσόγειο, «χωρίς την Τουρκία». Βέβαια η αιγυπτιακή δικτατορία δεν δείχνει και τόσο πρόθυμη να κηρύξει ΑΟΖ «χωρίς την Τουρκία». Το ισραηλινό κράτος από την άλλη, καθόλου δεν θέλει να εξαρτάται η πρόσβασή του στη θάλασσα αποκλειστικά από τους Έλληνες. Αυτά όμως δεν είναι «σφάλματα των αριστερών», αλλά διακρατικά παζάρια· η ελληνική πρόθεση κυριαρχίας στην Ανατολική Μεσόγειο παραμένει. Κατά τα άλλα, εκτός από την προσπάθεια αναγνώρισης της «ΑΟΖ», το ελληνικό κράτος, με αφορμή το «μεταναστευτικό ζήτημα», προσκάλεσε «το NATO» στο Αιγαίο Πέλαγος· έκτοτε προπαθεί καθημερινά να χρησιμοποιήσει τη νατοϊκή παρουσία για να προωθήσει μια σειρά από ζητήματα, όπως η αποστρατιωτικοποίηση των Δωδεκανήσων, η δικαιοδοσία του FIR Αθηνών, τα «χωρικά ύδατα» των ελληνικών νησιών και γενικά η εννόηση του Αιγαίου ως ελληνική λίμνη. Τέλος, το ελληνικό κράτος υπονόμωσε και τελικά μπλοκάρισε τις διαπραγματεύσεις για το κυπριακό με τεράστια επιμονή, ακόμη και αν κομμάτια των ελληνοκύπριων καθόλου δεν συμφωνούσαν.⁴

Η ελληνική στρατηγική για τα ελληνοτουρκικά είναι η θαλάσσια περικύκλωση του τουρκικού κράτους και η δημιουργία τετελεσμένων, για όσο καιρό το τουρκικό κράτος θα είναι απασχολημένο να εμπλέκεται όλο και πιο βαθιά στο μεσανατολικό σφαγείο. Αυτή η στρατηγική τα πάει πολύ καλά στο εσωτερικό. Η ελληνική προκλητικότητα καλύπτεται κάτω από μικρά επεισόδια και πλημμύρα κρατικής φιλολογίας περί «τουρκικών προκλήσεων», τη στιγμή που σε όλο τον υπόλοιπο κόσμο είναι εμφανές ότι είναι το ελληνικό κράτος που στην πραγματικότητα προκαλεί. Γι' αυτό άλλωστε η ίδια στρατηγική τα πάει πολύ χειρότερα στο εξωτερικό. Οι υποτιθέμενοι αντιπρόσωποι σύμμαχοι της Ανατολικής Μεσογείου καμία όρεξη δεν έχουν να κάνουν το λαγό για λογαριασμό του ελληνικού κράτους. Είναι γι' αυτό και όχι λόγω αριστερής «ανικανότητας» ή «φιλειρηνισμού», που η αιγυπτιακή δικτατορία υπαναχωρεί όσον αφορά την «ΑΟΖ» και το Ισραήλ «επαναπροσεγγίζει» την Τουρκία. Ακόμη και οι ελληνοκύπριοι ώρες ώρες δείχνουν να μη πολυθέλουν να βάλουν το κεφάλι τους στον ντορβά, πράγμα λογικό αφού η θέση τους στο χάρτη τούς κατατάσσει στην κατηγορία «μπουκίτσα». Το χειρότερο από όλα όμως είναι ότι το τουρκικό κράτος έχει πλήρως υπό όψη του τα ελληνικά σχέδια. Και φυσικά, δεν θα περιμένει πότε η κατάσταση θα συμφέρει περισσότερο το ελληνικό κράτος.

Γιατί τα λέμε αυτά - τα λέμε από παλιά

Υπάρχει δηλαδή σχέδιο του ελληνικού κράτους για τις ελληνοτουρκικές σχέσεις; Εμείς λέμε ότι ναι, υπάρχει. Αλλά εμείς, για να ξέρετε, είμαστε μια αντιφασιστική

συνέλευση: κωδικός Εξάρχεια. Καλύτερος κωδικός: διεθνιστές εργάτες - αντι-μιλιταριστές πανκς - γιωτάδες αντιφασίστες - αντιρατσιστές - αμφιλεγόμενη σεξουαλικότητα - και πάει λέγοντας. Με άλλα λόγια, καθόλου ειδικοί των «εξωτερικών σχέσεων» δεν είμαστε. Είμαστε σίγουρα πολύ λιγότερο ειδικοί από τους δημοσιογράφους που μπαίνουν οργανωμένα στα σαλόνια κάθε απόγευμα για να μας πουν τι παίζει με τις «τουρκικές προκλήσεις». Και είμαστε ακόμη λιγότερο ειδικοί από τους δικαστές που παίρνουν ανθρωπιστικές αποφάσεις όταν πρόκειται για Τούρκους караβανάδες πραξικοπηματίες, αλλά ρίχνουν τις εικοσάρες με το καντάρι όταν πρόκειται για «παράνομους μετανάστες». Χώρια που -πρέπει να το παραδεχτούμε- όταν πρόκειται για το ελληνικό κράτος και τα σχέδιά του είμαστε προκατειλημμένοι: σκεφτόμαστε, μεροληπτούμε, και αγανακτούμε- βασικά γιατί φοβόμαστε.

Οι διακρατικοί πόλεμοι δεν διεξάγονται κατευθείαν στο πεδίο της μάχης. Αρχικά διεξάγονται στο εσωτερικό των κοινωνιών, εκεί που τα κράτη χτίζουν τα «δικία» τους και τα αυτονόητά τους. Όσο γι' αυτό, η ελληνική κοινωνία είναι ο παράδεισος των εθνικών αυτονόητων: από τη σκοπιά των ιδεών που κυριαρχούν αυτή τη στιγμή στο εσωτερικό της ελληνικής κοινωνίας είναι αυτονόητο ότι ένας βράχος στη μέση του πουθενά μπορεί να είναι λόγος για πόλεμο. Είναι αυτονόητο ότι το τουρκικό κράτος για κάποιο λόγο έχει αποφασίσει να εμπλακεί σε δύο διαφορετικά μέτωπα γιατί ένα δεν του έφτανε. Είναι αυτονόητο ότι οι ελληνοκύπριοι πρέπει να θέλουν ό,τι θέλει το ελληνικό κράτος, που θέλει το καλό μας. Είναι αυτονόητο ότι το ελληνικό κράτος δικαιούται να ασχολείται με τα θαλάσσια περίχωρα του Ισραήλ, της Κύπρου και της Αιγύπτου.

Φοβόμαστε να ζούμε σε μια τέτοια κοινωνία. Γιατί στο εσωτερικό η προετοιμασία του πολέμου έχει ήδη ολοκληρωθεί. Στο εξωτερικό από την άλλη, τα πράγματα είναι ακόμη χειρότερα. Η διαδικασία που ξεκίνησε το 2003, δηλαδή η σχεδιασμένη διάλυση της Μέσης Ανατολής, δεν θα σταματήσει. Έπειτα από τα πρώτα στάδια, έχει αποκτήσει δική της ζωή, σαν πυρκαγιά σε δάσος. Το καύσιμο είναι οι κρατικές φιλοδοξίες της περιοχής, παλιές στρατηγικές που μπαίνουν στο ψυγείο και ξυπνούν όταν προαιώνιοι εχθροί βρίσκονται σε δύσκολη θέση. Και από δύσκολες θέσεις άλλο τίποτα: το ιρακινό κράτος διαλύθηκε - το συριακό κράτος έχει σχεδόν διαλυθεί - το ιρακινό κράτος επεκτείνει την επιρροή του στα δυτικά του - το σαουδαραβικό κράτος επεκτείνει την επιρροή του στα ανατολικά και στα νότια του - το τουρκικό κράτος εξασφαλίζει τη συνοχή του με πολεμικές επιχειρήσεις στη Συρία - το ελληνικό κράτος βρίσκει ευκαιρία για περικύκλωση του «προαιώνιου εχθρού». Η Ρωσία και οι ΗΠΑ εμπλέκονται και πολεμούν σε αυτό τον μεγάλο πόλεμο δι' αντιπροσώπων.

Καθώς όλα αυτά εξελίσσονται, το ελληνικό κράτος δεν θα σταματήσει την προσπάθεια περικύκλωσης του τουρκικού. Από τη μια γιατί βρίσκεται σε βαθιά κρίση- αναζητεί να συμμετάσχει σε πολεμικές διαδικασίες και διεκδικήσεις καθώς αναζητά τη θέση του στον κόσμο που αναδύεται από τη διάλυση της Μέσης Ανατολής. Από την άλλη γιατί ο «προαιώνιος εχθρός», όντως αντιμετωπίζει προβλήματα, και το ελληνικό κράτος είναι ο κατεξοχήν ειδικός στον εντοπισμό των «τουρκικών προβλημάτων». Το ελληνικό κράτος έχει δει την Τουρκία να «στριμώχνεται» πολλές φορές κατά τη διάρκεια του εικοστού αιώνα. Όλες αυτές τις φορές οδηγήθηκε σε σειρά αλληπαλλήλων στρατιωτικών καταστροφών και πολιτικών φιάσκων, από τη μικρασιατική εκστρατεία του 1920 μέχρι το πραξικόπημα του 1974 και από τη «νύχτα των Ιμίων» το 1996 μέχρι την «παράδοση του Οτσαλάν» το 1999.

Οι καιροί μας μοιάζουν περισσότερο με τους καιρούς της μικρασιατικής εκστρατείας παρά με τους καιρούς της νύχτας των Ιμίων. Οι διαδικασίες που έχουν μπει σε κίνηση στα ανατολικά διαλύοντας κράτη και φέρνοντας άλλα κράτη σε σύγκρουση πάνω από πτώματα, εξελίσσονται εδώ και πάνω από

δέκα χρόνια και έχουν παγκόσμια σημασία. Στο μέλλον, αυτές οι εξελίξεις θα φτάνουν όλο και πιο κοντά στην πόρτα μας. Τότε όλοι οι καλοί άνθρωποι του ελληνικού κράτους, αυτοί δηλαδή που σχεδιάζουν τον πόλεμο εδώ και δέκα τουλάχιστον χρόνια, θα εμφανιστούν στις τηλεοπτικές οθόνες ντυμένοι τσολιάδες. Θα μας πουν ότι εκεί που δεν το περιμέναμε, κάτι κακοί μας την έπεσαν απρόκλητα. Θα βράζουν από δίκαιη οργή και φλογερό πατριωτισμό. Θα μας λένε ότι δεν γίνεται αλλιώς και ότι ο ελληνισμός κινδυνεύει. Θα είναι έτοιμοι να υπερασπιστούν βράχους, να ρίξουν πυραύλους, να ανακαλύψουν πετρέλαια και να προστατέψουν συμμάχους. Πάντα με τα τομάρια μας.

Θα είναι η κατάληξη που μας αξίζει. Και θα πρέπει να θυμηθούμε ότι όταν όλα αυτά προετοιμάζονταν, δεν βρέθηκε κανείς να τους πει «σταματήστε». Όλοι ήταν απασχολημένοι με την καταγγελία της «τουρκικής προκλητικότητας».

1. «Όχι» στην Άγκυρα για τον Έλληνα Πιλότο», *Καθημερινή*, 19/5/2016.
2. «Αντ. Σαμαράς: Μόνη λύση η Προσφυγή στις Κάλπες», *Καθημερινή*, 5/2/2017. Ο τονισμός δικός μας.
3. Η φράση του Ρίτσαρντ Χόλμπρουκ που έκλεισε το επεισόδιο του 1996 αναφέρεται στο Βασίλη Νέδος, «Το 'Ατύχημα' Παραμονεύει στο Αιγαίο», *Καθημερινή*, 5/2/2017.
4. Σχετικά δες «Η Μαύρη τρύπα στο Χάρτη και πώς να Μείνει Μαύρη για Πάντα: Οδηγίες για τη μη Επίλυση του Κυπριακού», *Antifa #54*, 12/2015.

7. Το μέλλον

Οι προκλήσεις συνεχίζονται. Οι διόλου προκλητικές δηλώσεις και κινήσεις, όπως το πρόσφατο «να δούμε πώς θα φύγουν αν πάνε στα 'ίμια» του κυρίου Καμμένου, και το ελληνικό μπλοκάρισμα των διαπραγματεύσεων για το κυπριακό, συνεχίζονται. Αλλά αυτό που έχει μεγαλύτερη σημασία είναι το διαρκές ζύγισμα των δυνάμεων πάνω από το Αιγαίο (γιατί αυτό είναι οι παραβιάσεις και οι αντιπαραβιάσεις). Αυτό που έχει σημασία είναι η διάλυση της Μέσης Ανατολής που στους επόμενους μήνες θα συνεχιστεί και θα κορυφωθεί. Αυτό που έχει τη μεγαλύτερη σημασία είναι η στρατευση της ελληνικής κοινωνίας σε σχέδια που εξελίσσονται εδώ και χρόνια δίχως η κλίμακά τους να είναι ακριβώς κατανοητή. Το μέλλον... στην πραγματικότητα μπορείτε να φανταστείτε το μέλλον. Όλοι μπορούμε.